

Ὁ γλωμός, χτυπάει, ὁ θάνατος
Καὶ καλύβες καὶ παλάτια,
Κ' ἔχει ἀδάκρυτα τὰ μάτια
Καὶ γιὰ γέρο ἢ γιὰ μωρό,
Κ' ἡ μικρὴ ζωὴ μας, Σήστιε,
Ξάφνον ὡς ἔρχεται καὶ σβύνει
Καὶ γιὰ ἐλπίδες δὲν ἀφίνει
Νὰ ξοδεύουμε καιρό.

Σὲ λιγάκι τ' ἀναπόφευγο
Θὰ πλακώσει τὸ σκοτάδι,
Καὶ τοῦ Πλούτωνα στὸν Ἄδη
Ἦσκιους κούφιους θὰ θωρεῖς,
Κ' ἐκεῖ κάτω στὴν δλόμανρη
Κατοικιὰ σὰ θὰ κατέβεις
Ἀρχηγὸς δὲ θὰ γυρεύεις
Σὲ συμπόσια νὰ ἐκλεχτεῖς,

Μήτε πλιά τὸν τρυφερότατο
Τὸ Λυκίδα θὰ εὐτυχῆσεις
Γιὰ λιγάκι ν' ἀντικρύσεις
Π' ὄλ' οἱ νιοὶ γι' αὐτὸν φωτιὰ
Καὶν' ἐσήμερα καὶ μέλεται
Σὲ λιγάκι νὰ καοῦνε
Κι' ὅσες κόρες τοῦ θωροῦνε
Τὴν ὑπέριτατη ὁμορφιά.

Ἀθήνα, τέλη τ' Ἀπριλίου, 1914 Γ. ΣΠΑΤΙΔΑΣ

ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Τα φωτ' ἀναψανε, βγήκαν τ' αστερια
Κι' ἀπο τα οἴρα τους τα κρυφα λημερια
Οἱ προισκοκοιληδες, οἱ φωνακλαδες
Τα γελια ἀρχισανε καὶ τις κανταδες:—

«Ἦτανε μια φορα σε καπια χωρα
Μια κορη μ' ἀφτιαστα της φουσης δωρα
Τη μοσκοπούλησε μια μανα σ' ενα
Βατραχοκοιλη με χρυση καδενα».

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΣΤΟΤΣ ΝΕΟΤΣ ΜΑΣ

Στὸν Πάνο Ταγκόπουλο, στὸ ΝΕΟ ἀληθινὰ

Γειά σας ! Λεβέντες· ἀρμαθιά
Ποὺ τάρματά σας σὰν τὰ μάτια
Τοῦ μαχητῆ στὰ σκαλοπάτια
Λάμπουνε, δίνοντας γροθιά

Στὰ στήθη τὰραχνοκλεισμένα,
Βασιλοπούλα τὴ ξανθιά
Νὰ ξεσκαβώσετε, ἔσεῖς πάλι,
Μέσ' στὴν ἀνίκητην ἀγκάλη
Φέροντας τὴ χρυσὴ ξωθιά
Στὰ κρουσταλλένια της παλάτια·
Γειά σας ! Λεβέντες, ἀρμαθιά.

Καὶ ἂν εἶναι ὁ Πύργος ἀψηλὸς
Καὶ ἂν εἶναι οἱ πόρτες σιδερένιες,
Φτερὰ γιὰ σᾶς καὶ χαμηλὸς
Τόσο, σὰν τοῦ μωροῦ τὶς ἔννοιες !
Φτερὰ γιὰ σᾶς ἔπλασε ἡ Ἰδέα,
Καὶ σάβανό σας ἡ Σημαία !

Σπέτσες 1914 - V - 22

Γ. ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

L' INVESTITURE

Τὰ κάγκελα τοῦ πάρκου θὰ περάσουμε
τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἀλετροπόδα βασιλεύει
καὶ σὺ—γιατὶ τὸ θέλω—θὰ φορὰς
εἰς τὰ στρωτὰ μαλλιὰ σου ἀνάμεσα
τὸ λούλουδο ποὺ ἀσφοδελοῦ τὸ λένε.

Τὰ μάτια σου θενὰ κοιτοῦν τὰ μάτια μου
τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἀλετροπόδα βασιλεύει
καὶ τὸ χρῶμα θὰ νᾶχουνε τὰ μάτια μου
τοῦ λουλουδιοῦ ποὺ ἀσφοδελοῦ τὸ λένε.

Τὰ μάτια σου θενὰ κοιτοῦν τὰ μάτια μου
καὶ θὰ νὰ κλονιστῇ τὸ εἶναι σου ἀκέραιο,
καθὼς ὁ μυθικός ὁ βράχος κάποτε
ποὺ ἐσάλεψε—ὅπως λένε—ἄμμα τὸν ἄγγιζε
τὸ λούλουδο ποὺ ἀσφοδελοῦ τὸ λένε.

(Jean Moréas)

ΝΙΚΟΣ ΠΡΩΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

»» ΑΝΟΙΞΗ ««

Νά, ἡ Ἀνοιξη ἡ φιλάσθενη, κι ὥϊμέ ὁ Χειμῶνας
πάει ὁ λεφκός, ἡ ὥρα τῆς ἡρεμῆς τῆς τέχνης·
καὶ μέσ' στὸ εἶναι μου ποὺ νικᾷ τὸ σκοῦρο τὸ αἶμα
σὲ πλατὺ χάσμημα ἀπλώνει ἡ ἀδυναμία

Θαμπὰ λυκόφωτα χαυνώνουν τὸ μυαλό μου
ποὺ σιδερὸς περίγυρος σφίγγει το ὥς μνημα.
Μετὰ ὄνειρον ὥραιο περίλυπος πλανιέμαι
σὲ ἀγρούς, ποὺ οἱ ὄρνιακοὶ χυμοὶ γαυρομανᾶνε.

Λιωμένος πέφτω ἀπὸ μωσκὲς ἀποσταμένων
δεντρῶν γιὰ τὸνειρό μου σκάβω μὲ τὴν ὄψη
τάφο, δαγκώντας χῶμα χλιὸ ποὺ ἀνθοῦν πανσέδες.

Σὲ βῆθο ἀκαρτερῶ νὰ σκορπιστεῖ μου ἡ σκάνια·
στοὺς φράχτη ὅμως γελᾷ ἡ γλῶσσα, καὶ φτερουγώντας
κοπάδια νὰ πουλιά στὸν ἥλιο πουρπουλίζουν.

(Stephane Mallarmé)

Μ. ΦΙΛΗΝΓΑΣ

ΑΓΑΠΗΣ ΛΟΓΙΑ

‘Ο ἀγαπὸς μου πέθανε κ’ ἐγὼ τί θὰ ἀπογένω ;
Ποῦ τὰ μαλλιά, τ’ ἄσπρο κορμί, τὰ χαλαρένια χεῖλια ;
Γι’ αὐτόν, τὰ ὠραία τὰ νιάτα μου σὰν τὸ κεράκι ἐλυώσαν.
Μὰ ‘κεῖνος ;... δὲ μ’ ἀγάπησε κ’ ἂν τὸπε, εἶτανε ψέμα·
Καρδιά μου, πάψε ! ἀπόστασα νὰ σ’ ἀγροικῶ νὰ κλαῖς.

Στρώστε τὴν ταῦλα γιὰ φαῖ, φέρτε καὶ τὰ ποτήρια,
μὲ τίς φλογάτες σας ματ ἐς κερνάτε με, λεβέντες.
‘Εδῶ ἡ χαρὰ κ’ ἐδῶ ἡ ζωὴ· δὲ θὰ κοιτάξω πίσω...

Κι’ αὐτό ; κ’ αὐτὸ ποῦ μὲ κεντάει ; ἄχ ἡ στεγνὴ γραφὴ του,
στὸν κόρφο μου ζωντάνευσε καὶ μὲ κεντάει σὰ χέρι.
‘Αλλοὶ μου ! ποῦ νὰ βρῖσκεται τὸ χέρι ποῦ ἔγραψέ την ;
‘Ω ! ἐσὺ, χιονάτο ἐσὺ κορμί ποῦ χαίρεται σε ὁ χάρος,
καὶ ψέματα ἂν τὰ χεῖλια σου μ’ ὠρκίστηκαν ἀγάπη,
γύρισε πίσω νὰ σὲ ἰδῶ κ’ ἀπάνω σου νὰ σβύσω...

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

Ο ΗΣΚΙΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΥ

Χελιδονίσματα τὸ ἐρμόσπιτο μαγεύουν
σὲ γλῶσς φωλιά· λουφάζει τῷ βιβλίων ἡ ἀκρίδα.
Οἱ ἀθῶες ξανθοῦλες ζωὲς δὲ νοιώθουν πὰ ἀλυσίδα
καὶ τὰ χεῖλια ἅπ’ τὰ μάτια πιδ νὰ ποῦν παλεύουν.
Στίς ζουγραφιὲς τὰ παραμύθια ζωντανεύουν
σμιχτὰ χρυσάνθεμα κεφάλια καὶ μ’ ἄχτιδα,
ποῦ πέρασε δειλά, δειλά ἅπ’ τὴ χαράμιδα,
παίζει μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιά, ποῦ ὅλο σαλεύουν.
Κ’ ἡ χαρὰ δροσερὸ ἀναβρῶζει συντριβάνι
καὶ τρόβηξε τὸ γέλιο τ’ ἄσχοπο πουλάκι
κ’ εἶν’ ‘Εδέμ, ποῦ Θεοῦ τρικύμισμα δὲ φτάνει
Ξάφνου γλιστρῶ ἓνας ἡσκίος σὰν ἀπὸ γεράκι
— ὦ ! κάθε ὥρα· οὐ βουβὸ ἀγκομάχημα — καὶ ρήγει
νέκρα, ποῦ κάπου μιὰ σ’ ἀρτάρει πιδ τὴ δείχνει.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

“ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΜΟΛΥΒΙΕΣ,”

Βγήκανε σὲ βιβλίο καὶ πουλιοῦνται 2 δραχμὲς στὰ κα-
ταστήματα Φέξη καὶ σὲ ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Περιεχόμε-
να : Μιλᾷει τὸ κῦμα — Χρυσὴ γῆ — Τάφος στὸ γυαλό
— Γραφεὶς λιγόλογες — ‘Αγαπώντας — Μεσαλίνα — Φυγοπόλε-
μος — Χωριάτικα γράμματα — Ζωὴ καὶ Ζωή — Οἱ φυγόδι-
κοι — Πρὸς καταμέτρηση τῆς ξυλείας — Οἱ χαροκνηγοὶ — Τὸ
καινούριο σπίτι — ‘Απὸ τοὺς δρόμους τῆς ‘Αθήνας.

ΠΡΩΤΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ ΜΥΑΛΟ

Θέλω νὰ μιλήσω στὰ παιδιά τῆς « Ὁργάνωσης ».
Νὰν τρῦς πῶ δυὸ λόγια στοχαστικά, δυὸ λόγια πο-
νεμένα. Νὰ κλάψω, νὰ φρονηματιστῶ καὶ νὰ ἐλπί-
σω μαζί τους.

Τὰ ἔρμα νιάτα ἀπὸ καιρὸ μ’ ἀφίσανε, μὰ ἡ
ψυχὴ μου, πάντα νιά, στὰ νιάτα πάντα δλόγουρα
φτερουγίζει. Νιώθω καὶ γώ, κ’ ὄχι μονάχι νιώθω
μὰ καὶ τὸ πιστεύω, πὼς εἶμαι νιός, καὶ μπαίνω
στὸ πλευρό τους καὶ τοὺς ἀκολουθῶ, σὰν ἔσχατος μι-
χητής, στὸ δρόμο τους τὸν εὐγενικό. Νὰ πολεμήσου-
με λοιπόν, παιδιά, νὰ χτυπήσουμε, νὰ γκρεμίσουμε
καὶ νὰ δημιουργήσουμε. Καρδιά κ’ ὀμπρός, παιδιά.
Νὰ χτυπήσουμε πρῶτα πρῶτα τὸν ἑαυτὸ μας καὶ
τὸν ἑαυτὸ μας πρῶτα πρῶτα νὰ δημιουργήσουμε.
Τί γίνεται δλόγουρά μας σήμερα ; ‘Ενας ἀγώνας εὐ-
γενικός, ὁ δημοτικιστικὸς ἀγώνας, φρουμᾷζει σὰν αἰ-
ἀνυπόμονο, κ’ ἀγωνίζεται νὰ πιάσει τὰ χαλινάρια
καὶ νὰ χυθεῖ στ’ ἀνοιχτὰ λιβάδια. Μὰ, τὰ χαλινάρια
δὲ σπᾶνε, δὲν τᾶφνουμε ἑμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ σπᾶσου-
νε, γιατί ἡ ψυχὴ μας ἔχει ἀκόμα πολλὴ καθαρεύου-
σα μέσα, βαραινέται δηλ. καὶ λερώνεται ἀκόμα ἀπὸ
τὴν προγονικὴ ἁμαρτία, κ’ ἔτσι τὸν ἀγῶνα τὸν κά-
νουμε δειλιά, μονδιασμένα, ἀνελικρινά, μπαμπέσικα.
‘Ο ἓνας ἀπὸ δῶ κρυφογράφει στὴν καθαρεύουσα, ὁ
ἄλλος πιασίζει νὰ μυρσίσει μὲ φλόμο τὸ λευκὸ ἔργο
τοῦ δεινὰ δικοῦ μας συγγραφέα, ὁ τρίτος δυναμώνει
τὴν καθαρεύουσα γράφοντας στὴν τεχνητὴ αὐτὴ γλῶσ-
σα ὁμορφα διδαχτικὰ βιβλία καὶ καταφέρνοντας νὰ
ἐγκριθοῦνε καὶ νὰ μποῦνε στὰ σχολεῖα, καὶ ὁ τέ-
ταρτος συντρέχει ὑλικά κάθε τέτιο ἀσυνείδητο
φέρσιμο.

‘Ο χαρακτήρας μας λοιπόν εἶναι ὁ μεγάλος ὀχ-
τρός τοῦ τίμιου ἀγῶνα καὶ χαρακτήρα πρέπει νὰπο-
χήσουμε. ‘Αν εἶχε ὁ ἀγώνας μας λιγότερους σο-
φούς καὶ περισσότερους ἀληθινὰ ἀθρώπους μὲ χα-
ρακτήρα, θᾶχε πᾶει μίλια καὶ μίλια μπροστὰ καὶ θὰ
ζῳγωνε στὸ τέλος του· ἐνῶ τώρα ; ‘Α, τώρα, τὴν πέ-
τρα τοῦ Σίσυφου κυλάμε. Μιὰ τὸ πάμε τὸ Ζήτημα
μπροστὰ, καὶ μιὰ τὸ σπρώχνουμε πίσω.

Λοιπόν, παιδιά καὶ συναγωνιστάδες μου, νά, τὸ
χρὲός μας τὸ μεγάλο. Πρῶτα τὴν ψυχὴ μας νὰ μορ-
φώσουμε, νὰ ὁμορφήσουμε, νὰ δυναμώσουμε, καὶ
ἕστερα τὸ μυαλό μας. Καὶ τὸ σύνθημα τοῦ ἀγῶνα
μας αὐτό :

— Πρὶ γίνουμε σοφοί, ἄς γίνουμε ἀθρόωποι !

ΑΠΟΜΕΡΟΣ